

REGIONÁLNÍ MASTERY UŠO

Jaro přivítaly stovky hráčů a hráček

■ OLOMOUC - CHOMOUTOV (Olomoucký kraj)

Stovka hráčů se v Klubu Gejzír sešla, aby si rozdělila body z turnajů dvojic a jednotlivců. O tom, že to bylo dělení velmi náročné, by mohl vypovídat ne jeden hráč. Vždyť přijít na turnaj do poklidné obce Chomoutov,

Bingo padlo 57x

kteří je v těsném sousedství stotisícového města a narazit zde na jména typu Martin Réda, Richard Abadžiev, Michal Kočík, Roman Benischko nebo slovenský reprezentant Peter Martin není zcela běžným jevem. Děvčata na tom byla obdobně. K pravidelným účastníkům našich turnajů Marice Benešové a Marcela Jurtíkové přibyla Blanka Vojtková, Radana Vinklárková, Veronika Dostálková, Petra Kvasničková a také jedna z nejlepších hráček v České republice Markéta Abadžievová. Výčet by mohl jistě být daleko delší, ale cílem této krátké reportáže je přiblížit vám atmosféru před začátkem turnaje, kdy místní hráči, ale i my, pořadatelé, jsme s každým otevřením hlavních dveří jen nevěřícně hleděli, kdo další z hráčů či hráček přichází. Než byla ukončena prezence do turnaje dvojic, byl Klub Gejzír naplněný k prasknutí.

Krátké reportáže z ostatních Regionálních Masterů přinášíme na straně 2 - 4.

Hodiny ukazují za deset minut jedenáct a pětáctýřet dvojic mužů a šest dvojic žen rozehrává své turnaje. Netrvá dlouho a Jaroslav Kovařík přichází nahlásit první hrozené „BINGO.“ Větu hodil/hodila jsem „BINGO“ ten den uslyšíme ještě 57 (slovy padesát sedm) krát. Ano, když to teď píšu, tak se to zdá skoro neuvěřitelné. Marně vzpomínám na dobu, kdy se za hození „Binga“ otvírala láhev šampaňského a špunt se slavnostně připínal na klubovou nástěnku. Česko-

V kategorii dvojic mužů se v přeplněném klubu Gejzír nejvíce dařilo M. Kočíkovi a R. Abadžievovi (vlevo), druhé místo obsadila dvojice J. Studený a P. Toufar, bronzovou příčku si vybojovali T. Svoboda s M. Šebou (vpravo).

moravský šipkový svaz pořádá každý rok soutěž o hráče či hráčky s největším počtem hozených „Bing.“ Aktuální pořadí pro rok 2009 naleznete na stránkách www.sipky.org v sekci ČMŠS. Zcela jistě se v průběžném žebříčku projeví čtyřikrát hozené „Bingo“ Richarda Abadžieva, Michala Kočíka a Martina Rédy, ale také „Binga“ Jirky Vémoly, Marka Čaňa či Petra Hynčicy, kteří se zapsali třikrát. V kategorii žen byla

jdete. Navíc všichni víme, že mít šipky byl od mistra světa neznamena mít patent na první místa v turnajích či lize.

Jsou tři hodiny odpoledne a začíná turnaj jednotlivců. Devadesát mužů a devatenáct žen se průběžně střídá u terčů až zůstávají pouze finalisté. V kategorii mužů je to Martin Réda s Michalem Kočíkem. Finále vyhrál první jmenovaný a na stupních vítězů Martina

a Michala doplnil třetím místem Peter Martin. U žen se ve finále setkává Marika Benešová s Veronikou Dostálkovou. První místo zanedlouho putuje zásluhou Mariky do Chropyně. Ve Zlíně u Veroniky bude přebývat pohár za druhé místo a třetí místo získává Blanka Vojtková z Brna.

Vyhlašování jednotlivých turnajů probíhalo průběžně a u stolků rozhodčích byly mimo jiné ještě dva dárkové

balíčky, věnované (stejně jako ostatní věcné ceny) firmou ČDS Trading Prostějov. Byly určeny hráči a hráčce, kterým se povede ukončit leg nejvyšším závěrem. V kategorii mužů se to povedlo Pavlu Šroubkovi (148 bodů), který jak sám říká, se vrací z Hradce Králové zpět na Moravu. O tom, že je ve formě, svědčí i jeho čtvrté místo v turnaji Master jednotlivců. V kategorii žen se dlouho na nejvyšším závěru držela Veronika Dostálková (94 bodů), ale její výkon byl o jediný bod překonán Blankou Vojtkovou, která nakonec kategorii žen v této individuální soutěži vyhrála.

Jako poslední turnaj dne byl nově do programu zařazen Open turnaj v Cricketu. Z celkového počtu osmnácti hráčů se nejlépe dařilo Petru Hynčicovi.

Předali jsme poslední ceny a dali se do balení. Podrobné výsledky naleznete jako vždy v sekci turnaje na www.sipky.org

Z tohoto místa děkujeme kolektivu Klubu Gejzír za jejich služby a vám hráčům a hráčkám za účast. Pevně doufáme, že se vám u nás líbilo a že nás opět pocítíte návštěvou na dalším turnaji Master v květnu tohoto roku. Z. Špička

ZNECHUCENÍ NĚKTERÝCH MLADÝCH JE FAKT AŽ UBÍJEJÍCÍ

Ještě jednou, se vracíme k první české Devítce, kterou Martin Kapucián hodil v sobotu 21. února krátce před půl pátou na republikovém Grand prix v Králíkách. Nebude to tentokrát tolik o šipkách a dosažených výkonech, jako spíš o životě šipkaře a každodenních věcech, které s ním souvisejí. Za Martinem jsem se vydal do Orlických hor, kde v současné době žije. Skoro dvě hodiny jsme si povídali a na šipky a onu Devítku došlo až na úplný závěr: „Nepovažuji to za nějaký TOP výsledek. Je to spíš náhoda. Udivuje mě, že je kolem toho takový humbuk a už teď tak trochu lituju toho, kdo ji hodí jako druhý.“ Nevyvracel jsem mu tento, přiznám, že pro mě překvapivě skromný, pohled na jeho historický „kousek“. Nepřijel jsem přeci tentokrát kvůli výsledkům, ale kvůli tomu, abych se dozvěděl něco o tom, jak a kde žije jeden z našich nejlepších šipkařů. Co ho baví, a co naopak štve...

(rozhovor viz strana 5)

Inter dart Trophy

str. 6

Luna Tour - PWS

str. 7

Hradecký pohár neslyšících

str. 8

Během zhruba pěti bonusových dnů, které uplynou od uzavírky čísla do jeho odevzdání do tiskárny a jsou tak mírnou výhodou pro autora tohoto sloupku (posledního sázeného textu), se toho tentokrát událo tolik, že to nelze ani v našich „šipkařských“ novinách přehlednout. Událost číslo jedna byla bezesporu pád vlády. Ne snad pád jako takový, ale okolnosti a čas, kdy a jak k němu došlo. Proč to muselo být právě teď? A co jsme tím jako republika doopravdy získali? Odpovědi na tyto otázky dostaneme (snad) až za nějakou dobu. Že však někteří naši politici respekt a důvěryhodnost k naší zemi nepokládají za něco, o co bychom měli za našimi hranicemi nějak zvlášť usilovat, to víme už dnes. Ten, komu nejde o moc a vládu nad tím naším českým rybníčkem (ani o výlov těch několika málo kapříků, kteří v něm ještě žijí), jen krouží nad posledním zasedáním naší sněmovny nechápavě hlavou. Odvolat vládu, která má kromě „domácích úkolů“ navíc ještě tři měsíce na starosti i administrativu celé Evropské Unie, hraničí s hloupostí. A ať chceme nebo ne, těžko nyní přesvědčovat ostatní Evropany o tom, že my přece nepatříme k Balkánu ani k Rusku. Dali jsme jim do rukou pádný argument, že je to jen a jen naše zbožné přání. Od skutečnosti na hony vzdálené...

A z jiného konce. Další „kormidelník“ na tom našem vodním plácku, pan Rada. Patrně i jeho přepadl jakýsi virus pocitu vlastní dokonalosti. „Odehráli jsme kvalitní utkání... na dva útočníky tak, jak si většina národa přála...“, nechal se slyšet po nekoukatelné bezgóllové remíze našeho národa s průměrnými Slovinci. Jako by se učil u zkušeného mariáka, pana Paroubka: Co si přeje národ je kvalitní! Že se na to nedá koukat a ani ve výkladní skříni českého národa - v Parlamentu ČR, to těmto kapitánům při hodnocení vlastních „úspěchů“ vůbec nevadí. Svět se zbláznil, drže se...! hlásaly před časem billboardy jednoho z našich pivovarů. Jestli Svět, nevím. Ale ten náš, malej, český, zaprděnej a kalnej rybníček určitě. (r)